

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

de minister voor Immigratie en Asiel,
appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
's-Hertogenbosch, van 4 november 2011 in zaak nr. 11/15910 in het geding
tussen:

en

de minister.

Procesverloop

Bij besluit van 22 september 2008 heeft de staatssecretaris van Justitie de vreemdeling ongewenst verklaard.

Bij besluit van 1 juli 2011 heeft de minister het daartegen door de vreemdeling gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 4 november 2011 heeft de rechtbank, voor zover thans van belang, het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard, dat besluit vernietigd en bepaald dat de minister een nieuw besluit op het gemaakte bezwaar neemt met inachtneming van hetgeen in de uitspraak is overwogen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de minister, thans de staatssecretaris van Veiligheid en Justitie (hierna: de staatssecretaris), hoger beroep ingesteld. Het hogerberoepschrift is aangehecht.

De vreemdeling heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

Overwegingen

1. Onder de staatssecretaris wordt tevens verstaan: diens rechtsvoorgangers.

2. In de eerste grief klaagt de staatssecretaris dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat wat betreft het arrest van het Gerechtshof te Amsterdam van 19 mei 1998 geen sprake is van een veroordeling voor één misdrijf tot een gevangenisstraf waarbij het (totale) onvoorwaardelijk ten uitvoer te leggen gedeelte van de straf of maatregel ten minste een maand bedraagt. Daartoe betoogt hij dat de rechtbank een onjuiste uitleg heeft gegeven aan het door hem gevoerde beleid. Ook in het geval dat de vreemdeling is veroordeeld wegens meer dan één strafbaar feit, valt de veroordeling van de vreemdeling binnen dit beleid, aldus de staatssecretaris.

2.1. De vreemdeling is wegens feiten gepleegd op 28 februari 1994, 29 mei 1995 en 24 juli 1995 bij onherroepelijk geworden arrest van het Gerechtshof te Amsterdam van 19 mei 1998 veroordeeld tot 100 uren onbetaalde arbeid ten algemene nutte in plaats van acht weken onvoorwaardelijke gevangenisstraf.

2.2. Ingevolge artikel 67, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000) kan de vreemdeling door de minister ongewenst worden verklaard, indien hij een gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid en geen rechtmatig verblijf heeft als bedoeld in artikel 8 onder a tot en met e dan wel l.

Volgens onderdeel A5/2 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (hierna: de Vc 2000), zoals dat luidde ten tijde van het besluit van 1 juli 2011, valt ten aanzien van voormelde grond onder meer de volgende categorie te onderscheiden:

- vreemdelingen die ter zake van een misdrijf zijn veroordeeld tot een gevangenisstraf (waaronder jeugddetentie), of een taakstraf dan wel een vrijheidsontnemende maatregel opgelegd hebben gekregen en waarbij het (totale) onvoorwaardelijk ten uitvoer te leggen gedeelte van de straf of maatregel ten minste een maand bedraagt.

2.3. De hiervoor weergegeven categorie luidde voorafgaand aan het Besluit van 23 augustus 2007, nr. 2007/23, houdende wijziging van de Vc 2000, (Stc. 2008, 169; hierna: het WBV 2007/23) als volgt:

"Gevallen waarin wegens misdrijf een veroordeling tot een gevangenisstraf heeft plaatsgevonden of waarin een vrijheidsbenemende maatregel is opgelegd en het (in totaal) onvoorwaardelijk ten uitvoer te leggen gedeelte van straf of maatregel ten minste een maand bedraagt; het is daarbij niet vereist dat de betreffende uitspraak onherroepelijk is geworden".

2.4. In de toelichting bij het WBV 2007/23 is vermeld dat de wijziging naar het beleid zoals hiervoor onder 2.2. is weergegeven, een verduidelijking betreft van het bestaande beleid ten aanzien van ongewenstverklaring en hetgeen onder gevaar voor de openbare orde en nationale veiligheid wordt verstaan. De straffen en maatregelen die aanleiding kunnen vormen voor ongewenstverklaring worden thans expliciet genoemd en omschreven. Bovendien wordt zo veel mogelijk aansluiting gezocht bij de tekst van onderdelen B1/4.4. en B1/5.3.6. van de Vc 2000, aldus de toelichting bij het WBV 2007/23.

In het hiervoor onder 2.3. weergegeven beleid, wordt het woord 'misdrijf' niet voorafgegaan door het woord 'een', zodat kennelijk, naast de duur van de opgelegde straf of maatregel, slechts van belang is geacht dat het strafbare feit waarvoor een vreemdeling is veroordeeld, is gekwalificeerd als misdrijf. Nu blijkens voormelde toelichting bij het WBV 2007/23 geen wijziging, maar slechts een verduidelijking van het beleid is beoogd, bestaat geen grond voor het oordeel dat het woord 'een' dat in het beleid, zoals weergegeven onder 2.2., voor het woord 'misdrijf' is geplaatst, dient te worden gelezen als het telwoord 'één'. De rechtbank heeft derhalve ten onrechte overwogen dat de bij het arrest van het Gerechtshof te Amsterdam van 19 mei 1998 uitgesproken veroordeling van de vreemdeling niet binnen de hiervoor onder 2.2. weergegeven categorie valt. De grief slaagt.

3. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd, voor zover de rechtbank daarbij het beroep gericht tegen het besluit van 1 juli 2011 gegrond heeft verklaard en dat besluit heeft vernietigd. Hetgeen voor het overige daartegen is aangevoerd, behoeft geen bespreking. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, zal de Afdeling het besluit van 1 juli 2011 toetsen in het licht van de daartegen door de vreemdeling in eerste aanleg voorgedragen

beroepsgronden, voor zover deze, na hetgeen hiervoor is overwogen, nog bespreking behoeven.

4. In beroep heeft de vreemdeling betoogd dat de staatssecretaris niet in redelijkheid het arrest van het Gerechtshof van 19 mei 1998 aan zijn besluit ten grondslag heeft kunnen leggen, omdat dit arrest meer dan 13 jaar oud is en de feiten die aan dat arrest ten grondslag liggen, inmiddels meer dan 16 en 17 jaar geleden zijn gepleegd.

4.1. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (uitspraak van 5 juli 2007 in zaak nr. 200701709/1 (www.raadvanstate.nl)), kan het tijdsverloop sinds de misdrijven op zichzelf niet met zich brengen dat de ongewenstverklaring onrechtmatig is. Het enkele feit dat misdrijven inmiddels meer dan 16 en 17 jaar geleden zijn gepleegd en voormeld arrest meer dan 13 jaar geleden is gewezen, maakt derhalve niet dat de staatssecretaris dit arrest reeds hierom ten onrechte aan zijn besluit ten grondslag heeft gelegd. Het betoog faalt.

5. In beroep heeft de vreemdeling voorts betoogd dat de staatssecretaris in de belangenafweging de omstandigheid dat hij vier kinderen in Nederland heeft met wie hij contact wenst, onvoldoende heeft betrokken.

5.1. In het besluit van 1 juli 2011 heeft de staatssecretaris zich op het standpunt gesteld dat van uitoefening van het familie- en gezinsleven, bedoeld in artikel 8 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, in Nederland geen sprake is en dat reeds hierom dit artikel niet is geschonden. Hieraan heeft de staatssecretaris ten grondslag gelegd dat de vreemdeling heeft verklaard dat hij een vrouw en kinderen heeft, maar dat hij al jaren niet weet waar zij verblijven en dat hij met hen geen relatie heeft. Ook heeft hij verklaard dat de personen in zijn paspoort zijn vorige vrouw en kinderen zijn en dat hij geen idee heeft waar ze nu zijn, aldus de staatssecretaris.

5.2. De Afdeling begrijpt het onder 5.1. weergegeven standpunt van de staatssecretaris aldus dat, reeds omdat de vreemdeling geen invulling heeft gegeven aan zijn familie- en gezinsleven in Nederland, de staatssecretaris doorslaggevend gewicht heeft toegekend aan het algemeen belang dat is gediend met de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten.

Onder de onder 5.1. beschreven omstandigheden heeft de staatssecretaris zich in het kader van de belangenafweging niet ten onrechte op het standpunt gesteld dat aan het algemeen belang doorslaggevend gewicht kan worden toegekend. Dat de vreemdeling in de toekomst wel contact wenst met , leidt, mede gelet op het feit dat zij ten tijde van het besluit van 1 juli 2011 allen meerderjarig waren, niet tot een ander oordeel. Het betoog faalt.

6. Het beroep is ongegrond.

7. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch, van 4 november 2011 in zaak nr. 11/15910, voor zover de rechtbank daarbij het beroep gericht tegen het besluit van 1 juli 2011 gegrond heeft verklaard en dat besluit heeft vernietigd;
- III. verklaart het in die zaak ingestelde beroep ongegrond.

Aldus vastgesteld door mr. R. van der Spoel, voorzitter, en mr. N. Verheij en mr. J.J. van Eck, leden, in tegenwoordigheid van mr. R.M. Ahmady-Pikart, ambtenaar van staat.

w.g. Van der Spoel
voorzitter

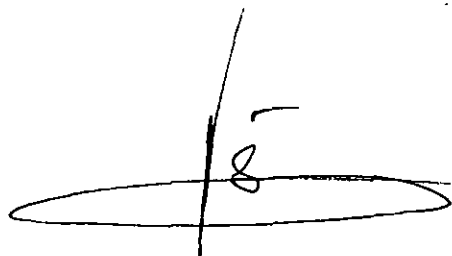
w.g. Ahmady-Pikart
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 22 januari 2013

638.

Verzonden: 22 januari 2013

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line across the middle.

mr. H.H.C. Visser